

Chương một

RẤT LÀ TRÁN DỒ

C háng qua là trong một buổi ra chơi nọ có một Ông già mặc bộ đồ bà ba đen bước vô lớp tôi. Lúc đó mấy bạn ra chơi hết rồi, cô Thanh đang ôm mó vở xuống văn phòng. Ông già đó bước vô nhìn dáo dác:

- Tôi là ông ngoại trò Nam, Nam có ở đây không cô giáo?

- Nam nào thưa bác, ở đây có hai Nam, Nguyễn Văn Nam và Nguyễn Văn Bảo Nam.

- Chết chưa, không biết là Bảo Nam hay Văn Nam đây. Tên thằng cháu là do con gái với con rể tôi đặt. Mỗi lần về ngoại, ba má nó cứ kêu Nam oi Nam à.

Ông dòm ngó một hồi chợt ông vỗ trán:

- À, cái thằng Nam trán dồ đó cô giáo.

Vừa lúc đó tôi từ ngoài đi vô. Không biết thằng Nam trán dồ là thằng nào, nhưng ngay lập tức cái chữ

trán dồ nó dính vào đầu tôi. Khi cô Thanh nói là bạn Bảo Nam, bạn ngồi chung với Mai, thì tôi vọt ra sân kiếm nó liền. Vừa gặp thằng Nam đang lằng xằng rượt con Mai, tôi réo như giặc tới:

- Ê, Trán Dồ oi Trán Dồ, ông ngoại mày kiếm kìa.

Nam lúc đó lo mừng ông ngoại cũng không để ý tôi vừa làm gì với cái tên của nó.

Cho tới khi ông ngoại về, tôi đứng trước Nam mạnh dạn một cách thừa thãi:

- Trán Dồ oi, Trán Dồ à, Trán Dồ...

Tôi ngung ngang đó vì hai mắt Nam nhìn tôi như hai cái đèn xe hơi. Nó nhìn một chút rồi ồ khóc ngọt xót, rồi chạy đi méc cô Thanh ngọt xót. Tôi chui xuống gầm bàn trốn. Rõ ràng tôi cũng biết là sự việc rất nghiêm trọng. Rõ ràng tôi cũng biết là cái tên Trán Dồ nó khủng khiếp. Nam giận tôi là điều chắc chắn. Cô giáo *quýnh* tôi như mộng cũng là chuyện phải làm. Vậy là tôi chui xuống gầm bàn. Nhưng rồi tôi lại đủ sáng suốt để biết là cái gầm bàn nó không kín đáo với cặp mắt sáng hơn đèn xe hơi của cô Thanh. Cô Thanh có cặp mắt xuyên thấu qua tường đấy, bạn tin không? Vì lần nào tôi giấu đồ chơi của thằng Nam bất cứ chỗ nào cũng đều bị cô tìm thấy. Thì bạn nghĩ coi cái mặt (bành) cỡ tôi trốn đường nào được với cổ. Nhưng mà tôi nói cho bạn hay, tôi vẫn có một chỗ trốn ngon lành. Đó là nhà vệ sinh nam. Không một lí lẽ gì để chúng tỏ nơi đó kín

đáo nhưng tôi cảm thấy nơi đó an toàn. Vì rõ ràng tôi không thấy cô Thanh dám qua nhà vệ sinh nam. May là cô Thanh, chớ nếu là thầy Thanh thì nhà vệ sinh nam hoàn toàn không phải là chỗ để trốn.

Nhưng rồi cô Thanh cũng vào nhà vệ sinh nam và lôi tôi về lớp. Cô Thanh đúng là không biết chút gì luật con trai con gái. Ngay cả con Mai một mí, khờ nhất lớp cũng biết con gái là không được vào nhà vệ sinh dành cho con trai. Cô Thanh là con gái mà lại vào nhà vệ sinh dành cho con trai. Mà cô cũng chẳng lấy làm xấu hổ chút nào mới đáng ngại. Đấy, cô cú tính queo bước vào và tình queo ngoắt tôi như đại ca ngoắt đàn em:

- Ra ngay ông tướng. Cô biết ngay là con lại chạy ra đây.

- Nhưng mà sao cô lại ra đây?

- Không ra sao mà bắt được con. Sao mà phải trốn? Bạn không thích thì thôi đừng chọc nữa.

Thì tôi biết bạn không thích nhưng mà tôi khoái cái trán dô. Đôi khi thấy Nam nổi quạu tôi cũng muốn ngưng lẩm nhẩm nhưng mà buồn buồn tôi lại ngồi gào lên hai chữ trán dô. Tôi nhai riết thành quen miệng. Thăng Nam nổi điên vác nguyên cuốn sách chọi vô mặt tôi. Đau quá tôi chạy đi méc cô Thanh. Đương nhiên là bị cô rầy thêm một chập. Đôi khi tôi có thể trong bụng là cho tới già, tới rụng sạch răng như ông nội (tôi mới rụng có một cái răng thôi) nhất định không rớt cái trán dô

của Nam. Nhưng mà ngay hôm sau khi hết đau tôi lại ngửa miệng với cái chữ trán dô.

Cô Thanh dường như bó tay với cái khoái của tôi nên cô chuyển qua cách khác. Cô nói trán dô là trán rộng, trán của người thông minh. Không có gì phải lo lắng xấu hổ hết. Mà em có thấy em thông minh hơn Hưng đúng không. Vì Hưng không có trán dô. Thông minh là gì? Sao mà cô Thanh lại lôi từ cái khó này qua cái khó kia vậy cà? Cái nào tôi cũng không biết. Nhưng Nam lại biết. Nó nói thông minh tức là học hạng nhất. Ủ phải a. Nhiều lần tôi cũng nghe cô Thanh khen Nam thông minh. Nhưng lúc đó tôi không khoái từ thông minh nên không để bụng. Sao người ta không gọi mấy đứa hạng nhất là con rất trán dô mà lại gọi là con rất thông minh. Trán dô phải hay hơn không?

Chương hai

PHÂN RANH

Ừ, chắc chắn là Nam thông minh hơn tôi nhờ cái trán dô rồi. Tôi không mơ ước trán dô vì vốn dĩ với cái trán không dô và kém thông minh hơn Nam, tôi vẫn có đủ chuyện để cười chành bành miệng tối ngày. Không được cái trán dô nhưng tôi được gào lên “cái trán dô” một cách tự do.

Vậy là tôi cú ngồi một mình nói đi nói lại từ trán dô mà không còn sợ bị rượt. Nhưng mà thật ra bình yên như vậy nó lại rất chán bạn à. Giá như Nam rượt tôi thì vui hơn. Tôi chán cái kiểu chơi một mình quá. Để cho đỡ nhàm, tôi bước lên bàn Nam, kê mặt sát mặt nó vừa nói “trán dô” vừa nhe răng ra cười rất là xạo xự. Nam nhìn tôi ở cự li gần một hồi bất chợt Nam bật ngửa ra cười sằng sặc.

Con Mai một mí nghiêng đầu nhìn nó hỏi lia lịa:

- Cái gì cười, cái gì cười?

- Cái mặt thằng Hung?

- Nó sao?

- Nó chành bành.

Nó diễn tả bằng cách kéo hai gò má nó bành ra, xệ xuống. Nhìn kiểu diễn tả của nó, con Mai cũng hí con mắt lại mà cười. Tôi thấy sượng một chút nhưng chỉ một chút thôi rồi lại cười sằng sặc theo tụi nó.

Vậy là từ đó về sau hễ tôi nói trán dô thì bàn trên kia Nam nói mặt bành.

- Trán dô.

- Mặt bành.

- Trán dô.

- Mặt bành.

Cô Thanh phải nói là nhúc mình với tôi.

Nhưng mà thật ra cô Thanh đau đầu nhất lại là con Mai với thằng Nam.

Thằng Nam ngồi chung bàn con Mai nhưng nó nhất định phải gạch một lần phẩn giữa nó với con Mai.

Cái vụ lấy phẩn làm ranh thì tụi tôi đùa nào mà chưa từng làm. Lúc thằng Tú còn ngồi chung với tôi, mỗi lần giận nhau là mạnh ai nấy ngồi đầu bàn mình và mạnh ai nấy gạch phẩn làm ranh. Nhưng cái ranh chỉ tồn tại được năm phút vì không quá năm phút hai đứa lại làm lành nhau lại ngồi lên cái ranh lúc nào không hay. Chừng nhớ lại thì cái ranh chẳng còn vết

tích gì. Mà đôi khi chúng tôi cũng chẳng nhớ mình từng phân ranh.

Nhưng với thằng Nam thì cái ranh khá là nguy hiểm. Nó không giận nhỏ Mai mà nó chia ranh vì nhỏ Mai ở dơ lắm, đi học không tắm, ngồi gần rất là hôi.

Cô giáo nói Mai không có hôi, chỉ là người dính bùn đất thôi. Nhưng bạn nghĩ coi, một người dính đầy bùn đất sao mà không hôi được? Mùi hôi của nó lại không phải mùi bùn mà là mùi phân gà. Cô giáo khuyên cỡ nào thì Nam cũng không bỏ cái đường phấn giữa hai đứa. Đôi khi quên, Nam có chồm qua đường phấn coi mấy cái nhận xét của cô Thanh trong vở vẽ của nhỏ Mai. Đôi khi Mai quên cũng có chồm qua Nam mượn cái đồ chuốt viết chì. Nhưng rồi mùi hôi nó nhắc

Nam nhớ. Hể sức nhớ Nam lại bùm mũi rồi ngồi lùi về đầu bàn mình.

Cô giáo nói gì thì nói, lâu lâu thằng Nam cũng bùm mũi mình như là nó nghe mùi hôi dậy lên vậy.

Thật ra thì tôi cũng thấy hôi và nhỏ Mai nó do thiệt. Bạn nghĩ coi, cái áo trắng của nó ngày nào cũng lấm lem đất.

- Con đi học có thay đồ không Mai?
- Con thay áo rồi. Nhưng mà con gặp con cua.
- Con cua nó làm áo con dơ à?
- Dạ.

- Bạn nói dóc. Bạn có dám bắt cua đâu mà nói con cua nó làm áo bạn dơ. Mà con cua nó không có hôi như vậy.

- Tui không có nói dóc.

Bạn có tin không? Không ai lại bị dơ quần áo chỉ vì gặp con cua. Mà có con cua nào lại hôi mùi phân gà.

Chương ba

GAN CÙNG MÌNH

Con Mai cũng có biệt danh nhưng nó không hề căng thẳng như tôi với thằng Nam. Nếu bạn nhìn thấy nó cười mỗi khi cô Thanh kêu “Một Mí lên cô biểu”, thì bạn sẽ lập tức ao ước có được cái biệt danh Một Mí như nó cho mà coi. Hình như Mai khoái vì Mai biết cô Thanh thương nó. Cô nói nó học giỏi mà khò khủng khiếp. Khò mà lại gan khủng khiếp. Mai khò thì tôi có thấy. Nó khò tới nước tin mấy chuyện không có trên đời. Má nó nói lượm được nó bên bụi chuối, kiến bu tùm lum, vậy là nó khóc thút thít thút thít, cắn nhằn củ như. Nó nói sao mẹ để con nhỏ bị kiến bu tùm lum tội nghiệp con nhỏ quá vậy? Nó khóc mấy ngày vì cái vụ kiến lửa chồ bụi chuối. Tôi thì không có khò mà tin kiểu giỡn chơi của người lớn. Má tôi cũng nói là xin tôi từ một bà mẹ Chăm, bà mẹ đó có tới mười sáu đứa con mà

đứa nào cũng ghê đây mình. Còn lâu tôi mới tin mình là con của bà nào khác. Vì má tôi hay ngồi nhắc hồi để thằng Hung, tức là để tôi, má ăn thấy sợ, tôi sợ sủa mặt bành như trái bưởi, bành tới bây giờ. Cho dù má có dắt một bà người Chăm nào tới nói là má của tôi thì tôi vẫn không tin. Ai mà như con Mai, chuyện dóc trắng trợn vậy mà nó tin sái cổ. Cô Thanh nói nó khò là phải. Còn cái vụ gan của nó thì tôi hơi lơ mờ. Vì rõ ràng chẳng thấy nó đi chọc ma hay chọc ổ ong. Với tôi phải là dám đi chọc ma ban đêm và dám chọc ổ ong lá cho nó chích nhúc cà tung mới là gan. Mai thì nó chỉ vẽ và viết bài. Chũ nó thì không giống ai, còn hình vẽ của nó thì cũng không ai biết nó vẽ cái gì. Cô Thanh lại nói nó gan là gan như vậy, cái gì cũng dám vẽ.

Bạn hình dung nó sợ ma nhưng lại dám vẽ con ma. Hôm đó nhỏ Mai nói với cô Thanh cái vụ tôi đã đi chọc ma và bị ma ruột. Cô Thanh hỏi các em có thấy con ma ra làm sao không mà sợ? Hay là các em vẽ con ma cho cô coi.

Con ma nhỏ Mai nó vẽ có hai con mắt là hình hai con nhện nhện, mỗi sợi tóc là một con rắn, hai cái chân mày là hai con rít, hai cái lỗ tai là hai con sâu và cái miệng là miệng của tôi.

Mai nói cái bữa tôi chọc nó đái dầm nó sợ quá trời. Về nhà đêm đó nó sốt, ngủ thấy cái gương mặt có mái tóc rắn và cái miệng của tôi chần dằn trước mặt rồi nó